

До похилих віком (дідусів та бабусь)
14 травня, середа

«Перед лицем сивизни встань, і вшануй лице старого, і будеш боятися Бога свого» (Левит 19:32)

Однією з базових потреб, які керують людиною, є відчуття власної потреби. Ми бажаємо бути важливими і затребуваними для тих, хто поруч. І це стає рушійною силою і мотивацією, щоби повноцінно жити.

Господь є Тим, Хто не перестає виявляти нам Своє милосердя на кожному етапі нашого життя, попри те, що насправді людина є всього лиш одним із незліченного числа творінь. Разом з тим, Він запевняє нас, що ніколи нас не покине, навіть тоді, коли ми зістаріємося і опинимося на схилі наших літ. **«Не відкидай мене, коли постаріюсь» (Псалом 71:9)**

Під час нашої мандрівки земним життям до неба ми часто досвідчуємо різні болі, розчарування, відкинення, тож іноді нам здається, що всі ці перешкоди насправді неможливо подолати. Проте, не можна зупинятися, допоки не досягнемо мети. **«Я шукав Господа - і Він почув мене, і звільнив мене від усіх моїх страхів» (Псалом 34:5)**

Бог ніколи не залишає Своїх вірних слуг, навіть тоді, коли їм видається, що вони стали «важкою і безкорисною ношею» для інших членів суспільства, родини чи навіть сім'ї. Адже люди похилого віку завжди цінні в очах нашого Творця. **«Аж до самої старости і сивини не покидай мене...» (Псалом 71:18)**

Життя не раз демонструвало нам істинність твердження про те, що будь-яке сьогоднішнє розчарування може у прийдешньому дні поступитися дорогою неймовірно великій радості, тож її, цю радість, завжди варто чекати. **«Господь – мій пай, моя душа говорить: тому й надіюся на Нього. Благий Господь до того, хто Його чекає...» (Плач Єремії 3:24-26)**

У кожному відкиненні – чи справжньому, а чи тільки уявному – одночасно криється і Божий прихисток, і Божа розрада. **«Господь зміцнює кроки чоловіка... Навіть як і впаде, він не буде лежати, бо Господь підтримує його руку» (Псалом 37:23-24)**

У своєму посланні на IV Всесвітній день дідусів, бабусь та людей похилого віку, розвиваючи тему старості «У старості не покинь мене» Папа Франциск сказав: «Бог ніколи не залишає Своїх дітей, навіть коли роки їхнього віку примножуються, а життєві сили занепадають; коли скроні покриває сивина, а соціальна роль зменшується аж до цілковитої незначності, коли життя стає менш продуктивним і виникає загроза вважати його і зовсім безцільним, Бог, Який не дивиться на зовнішню силу і красу (**порівняти 1 Сам. 16, 7**), не цурається вибирати тих, хто для багатьох вже давно став цілковито емаргінованим. Він не відкидає жодного камінчика, а навпаки, кладе «старе» каміння

тією надійною основою, що на неї впевнено можуть спиратися «нові» цеглинки єдиної духовної будівлі **(порівняти 1 Пт. 2,5)**»

Ісус Христос завжди показував нам приклад турботи про тих, кого суспільство часто залишає поза увагою: про бідних, про хворих, про покинуті душі. Він не проходив повз, коли бачив нужду, і кожен, хто приходив до Нього, знаходив любов і прийняття. І ми, як християни, повинні жити згідно з Його прикладом – любити, допомагати і підтримувати наших старших.

І ось що важливо: старість – це не просто вік, це не просто фізичне відчуття. Старість – це етап, на якому особа може ще більше зростати в духовному сенсі. Згадаймо життя святих старців: ось він – старенький Симеон, який, так довго чекаючи на прихід обітованого Спасителя, на схилі літ таки сподобився великої і благодатної радості вітати маленького Ісуса в храмі, або свята Анна, що і в старості своїй продовжувала ревно служити Богу і стала свідком Його величі. Вони не дозволили рясним рокам власного життя стати перепорою на шляху служіння Богу.

Літні люди, зазвичай, є природно наділені більшою мудрістю, зрілістю і досвідом життя. Тому вони є безцінним даром для всіх нас через їхню молитву, страждання, недуги, труднощі, випробування і свідчення віри.

Тож очевидним є те, що, якщо ми шануємо Бога, то також повинні шанувати і тих, кому Він подарував довгий вік життя на цій землі. Бо це є вірним свідченням про те, що вони є справді дуже цінними в очах нашого Творця, а, отже, і для нас.

Амінь.